

Цариградъ, то началника въ провинцитѣ, Сабри-паша, побързалъ да повика арнаути. Арнаутитѣ се обрадвали за повикването, което имъ давало случай да се прѣдадатъ на своето обично грабение, единственното имъ занятие, което тѣ практикуватъ. Тий се распръснали по всичката тая частъ на България и подхвърляли нещастнитѣ селски жители на такава военна екзекуция, като че това сж биле градища, взети съ пристѣпъ. И не може да се каже, къмъ какво би довело това отчаяние на жителитѣ, ако би това възмущение да намѣряше сериозна поддръжка и да се проявеше у съсѣдния народъ!

„Възстанието било потъпкано, но ужаса си останалъ въ дълбочината на душитѣ. Трѣбвало да види човѣкъ печалното отчаяние на селянитѣ и наглостта на албанскитѣ орди, за да си състави понятие за страданията на християнскитѣ населения въ тоя кратъкъ и мраченъ периодъ. Европа, която справедливо тѣй живо се интересува съ негритѣ, — не знае, както би слѣдвало, че прѣдъ очитѣ ѝ, или по правилно въ нейнитѣ нѣдра, сжществуватъ повече отъ седемъ милиона жители, такива сжщо християни, както и ний съ които, по причина на тѣхното християнство, се обхожда като съ кучета такова едно правителство, при което сж аккредитовани посланници отъ всички християнски държави!

„Европа не знае напълно, че въ сегашно врѣме въ Турция нѣма нито една християнска жена, честта на която да не е въ властта на всѣкий мюсюманинъ, на когото тя е имала нещастieto да се хареса! Европа не знае, че турцитѣ влизатъ въ къщата на християнина, като имъ се заблагодарява сжди и взематъ всичко, що имъ се хареса; че жалбата е по опасна отъ съпротивлението, и че най незначителнитѣ обезпечения, дадени на послѣднитѣ отъ хората на страната, най проститѣ, — ще се приематъ отъ жителитѣ на България за безгранични милости. . . .

„Нека се пази Оттоманската империя, ако това е необходимо за мира въ Европа; но, нека въ името на нашата честь, като християни и просвѣтени народи, нейното управле-